

Zahvala Profesora Milana Heraka (Acknowledgement by Professor Milan Herak)

Štovani i dragi prijatelji,

Osim zahvalnosti, rečenome se teško može nešto bitnije dodati. Pa ipak, dopustite mi još nekoliko riječi, makar i uz cijenu djelomičnog ponavljanja.

Priznajem da sam s ugodnim uzbuđenjem pratio izlaganja svojih učenika, kolega i prijatelja, koji su, veoma obzirno, kritičke primjedbe ostavili za drugu prigodu. A bilo bi razloga i za njih. Jer, radi se o djelatnosti koja je ponekad zahtijevala relativno brzo donošenje zaključaka. A, osim toga, valjalo je raditi na više područja, jer stručnjaka je bilo premalo. Pa, usprkos kompleksnosti, sva bi se ta djelatnost mogla svesti na svega tri slova, povezana u riječ "krš".

U kršu sam se rodio, u njemu sam obavio terenske geološke vježbe i već 1938., makar u malom, osjetio čar spoznavanja novog. Iz krša potječu fosilne alge kao i ostaci spiljskog medvjeda. Tamo su i akumulacijska jezera elektrana. On mi je bio izvorom nekih općih geoloških spoznaja, osobito u vezi s karakterističnim strukturnim i hidrogeološkim odnosima u Dinaridima, što mi je omogućilo uspostavljanje novih koncepcija o tim odnosima.

A sve se moglo odigrati i drugačije da nije bilo nekih prijelomnih trenutaka i sretnih zaokreta koje ću ukratko ponoviti.

Da me prof. Marijan Salopek, kao studenta biologije nije, već nakon prve godine studija, poveo na vježbe iz geološkog kartiranja, sigurno ne bih bio postao geologom.

Da nisam u Beču kratko vrijeme boravio kod Julijusa Pije, tada vodećeg svjetskog paleoalgologa, ne bih se bavio fosilnim algama, pa ne bih niti ušao u UNESCO-ov međunarodni projekt o trijasu.

A prigodna bečka paleobiološki nastrojena predavanja u okviru koncepcija uglednog Othenija Abela, potaknula su me da se i sam kasnije okušam u paleobiološkom pristupu proučavanju spiljskog medvjeda.

Ravnatelj tadašnjeg Geološko-paleontološkog muzeja Josip Poljak, zaljubljenik krša, samo me usputno poveo u područje planiranih akumulacija Ličanke i

Lokvarke u Gorskom kotaru; kasnije je taj slučajni posjet pridonio rješavanju akumulacija, ali je i prerastao u temeljno dugogodišnje istraživanje strukturnih odnosa.

U međuvremenu se pojavila potreba pronalaženja analognih rješenja na širem prostoru dinarskoga krša, što je urodilo novim spoznajama o tektogenetskoj klasifikaciji krških terena.

Krš mi je kasnije omogućio daleka putovanja u krajeve različitih podneblja, kultura i civilizacija, od Stjenjaka i Jamajke, preko Kanarskih otoka i Sredozemlja do Perzije, uglavnom u okviru višegodišnjeg međunarodnog projekta agencija FAO i UNESCO koji sam imao čast voditi i tako surađivati s veoma istaknutim stručnjacima. Bilo je, dakako inozemnih putovanja i u organizaciji naših projektne ustanova.

Primjenjujući tako teorijske geološke spoznaje, za uzvrat sam stekao veoma vrijedne povratne informacije na temelju dubokog bušenja, bojenja krških vodotoka i primjene geofizičkih metoda, što su mogle osigurati samo organizacije s bogatom materijalnom osnovom.

Sve se to odrazilo ne samo u temeljnim istraživanjima nego i u nastavi, a utjecalo je i na koncepciju udžbenika. Zato sam ponosan da upravo tadašnje generacije naših učenika danas kompetentno nose glavni teret naše geologije na teorijskoj i praktičnoj osnovi.

No, sve to ne bi bilo moguće bez razumijevanja i pomoći drugih.

Na prvom bih mjestu spomenuo usklađene obiteljske odnose u kojima sam našao ne samo potporu nego i izravnu grafičku pomoć. A nije bilo lako mirno podnositi stalne ispraćaje i dočke, decenijama se odricati zajedničkog godišnjeg odmora i imati razumijevanja za neizazvane promjene raspoloženja.

Jednako su tako pozitivno djelovali kolegijalni odnosi u svim ustanovama u kojima sam radio.

Ne mogu zaboraviti kolegicu Donatu Devidé-Neděla, koja je na sve oko sebe prenosila istraživački žar i ljubav za geologiju.

Također će mi u trajnom sjećanju ostati sistematičnost, istraživačka upornost i spremnost za suradnju kolegice Vande Kochansky-Devidé.

Obilje inspiracija i poticaja našao sam u vođenju brojnih diplomskih, magistarskih i doktorskih radova koji su redovito bili povodom izmjene misli na obostranu korist. Zato mi se među 63 suautora raznih tekstova pridružilo i 25 mojih učenika, neki još u njihovo studentsko doba.

Sve me to obvezuje na iskrenu i duboku zahvalnost spomenutima, a i mnogima nespomenutima. Bez njihove suradnje, pomoći i poticaja put bi mi bio mnogo teži, a učinak ograničeniji.

Na kraju, zahvalan sam organizatorima ovog sastanka, za mene punog emocija, jer su me barem na kratko vrijeme odvojili od svakodnevice, koja mi nepovratno više nameće stručne reminiscencije, uz po koju spoznajnu dopunu, nego neki novi iskorak u djelatnosti koja je obilježila moju prošlost.

Ujedno, zahvaljujem darovateljima spomen poklona kao i svima vama koji ste mi svojim udjelom i nazočnošću učinili ovaj sastanak nezaboravnim.